

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

říjen 10/2011

**Marie s Ježíšem
Our Lady of Hostyn
Česká národní kaple - Washington DC**

Pout' do Washingtonu D.C.

V neděli 25. září 2011 se vypravili členové české krajanské rodiny v NY - Astorii do Washingtonu D.C. do Národní svatyně Immaculate Conception na slavnostní bohoslužbu k výročí 200 let od narození sv. Jana Nepomuka Neumanna a 170 let od narození hudebního skladatele Antonína Dvořáka.

Mši svatou sloužil pražský arcibiskup Dominik Duka, byla přítomna vládní delegace z ČR v čele s ministrem financí Miroslavem Kalouskem, velvyslanec ČR v USA pan Gandalovič s doprovodem a velké množství krajanů z různých koutů USA. Při mši svaté se střídala čeština s angličtinou a zněla hudba z Dvořákovy Missy in D Major v provedení sboru Národní svatyně.

Po bohoslužbě jsme byli všichni pozváni na velvyslanectví ČR, kde proběhlo slavnostní předání stříbrných medailí sv. Anežky české třem krajanům za dlouholetou a obětavou práci pro české krajany v USA. Za naší krajanskou rodinu v NY obdržel toto krásné vyznamenání pan Jan Tomeček. Upřímně blahopřejeme!

Po oficiální části programu bylo nabídnuto malé občerstvení a byla možnost setkaní s panem arcibiskupem, či velvyslancem ČR panem Gandalovičem. Pan arcibiskup byl velmi vstřícný a ochotný prohodit pár slov s každým, kdo za ním přišel, i když byla na něm znát velká únava.

Po 3. hodině odpoledne jsme se rozloučili a nastoupili zpáteční cestu do NY, která proběhla v klidu a pod dojmy krásných zážitků. I počasí nám přálo, i když nesvítilo sluníčko, aspoň nepršelo.

A můj osobní zážitek? Ten se přihodil ráno, ještě než jsme dojeli do Washingtonu D.C. a způsobil, že jsem celou pout' prožila velmi intenzívně.

Když se ráno rozednilo, modlily jsme se s kamarádkou růžence a vzpomínaly na naši další kamarádku, která na poslední chvíli nemohla jet s námi z důvodu onemocnění v rodině. Po skončení růžence jsme ji textovaly pozdrav a podporu. Vzápětí přišla odpověď. Přidáváme tedy ještě Korunku k Božimu milosrdenství, ke které se připojuje i naše kamarádka, v té chvíli vzdálená přes 400 mil. Závěrečné "Amen" opět textujeme a přichází hned odpověď: "Amen. Fiat."

Ještě nikdy jsem nepocítila tak silně onu často používanou větu "jsme spojeni v modlitbě!"

J.F

Milí přátelé,

podzim se nezadržitelně blíží a s ním také přípravy na naši tradiční Martinskou zábavu. Již dopředu vás všechny srdečně zvou. Zábava bude v neděli 13. listopadu. Jako každou neděli se nejdříve shromáždíme v kostele a potom hned po mši svaté bude zábava ve farním sále. Přeji vám všem hodně pohody a trochu duchovního povzbuzení s naším Zvonem.

Fr. Antonín

Pan Jan Tomeček
přijímá gratulaci

Dne 25. září 2011 jsme se zúčastnili mše svaté ve Washingtonu D.C. kterou celebroid pan arcibiskup Dominik Duka v kryptě Národní Svatoň Neposkvrněného Početí u příležitosti 200. výročí narození Sv. Jana Nepomuka Neumanna a 170. Výročí narození skladatele Antonína Dvořáka. Po mši svaté jsme se odebrali na Českou ambasádu, kde po krátkém přivítání všech hostů pan arcibiskup odměnil tři osoby, které Významně budují a udržují českou

tradiční v USA. Stříbrnou medaili svaté Anežky České obdrželi: pan Jan Tomeček z New Yorku, pan R. Snokhouse z Texasu a pan M. Sidlin z Washingtonu D.C.

Dopis z Cesty

Milí čtenáři Zvonu,

byla jsem požádána, abych Vám napsala něco o své prázdninové cestě k hrobu svatého apoštola Jakuba. Ne, že bych se nechtěla podělit o tuto pro mě významnou pěší pouť do Santiaga de Compostela, ale teď, s propiskou v ruce, si uvědomuju, jak těžké bude sdělit to hlavní.

Všechno začalo před čtyřmi lety na promítání fotek Daniely a Lucky, které takto putovaly po Španělsku samy dvě. Nebyly to snímky ani popisování pouti ani jejich odpovědi na dotazy při besedě... ohromilo mě něco jiného. Jakési poznání, které jsem viděla na jejich tvářích. Při odchodu z místnosti se moje oči setkaly s Marketýnami a obě jsme jednohlasně pronesly: "Půjdeš?" A začaly se

ZVON

smát. Vždyť Markéta měla právě dvouletého Františka a já čtyřletou Aničku.

Ale... "U Boha není nic nemožného. " (Lk1, 37)

A teď jsme tu- já a má kamarádka, ve skupině dvaceti lidí z malostranské farnosti svatého Tomáše, která tohle léto dovršuje své "Camino". Duchovní vůdce P. Juan jim tzv. Francouzskou cestu (existuje jich několik v závislosti odkud k hrobu přicházíte) rozdělil na tři etapy po dvou letech. My se k nim tedy s Markétou přidáváme na poslední část (dlouhou 280 km) z Astorgy do cíle.

Denně se vstává za tmy, po ranní modlitbě vycházíme za každého počasí na zhruba 40ti kilometrovou trasu. Značení je úžasné, v podstatě nelze zabloudit; žlutá šipka v modrém poli či Jakobova mušle směřuje k cíli.

Ranní káva, kakao spolu se sladkým rohlíkem v některém z baru po cestě, chléb s šunkou, sýrem,.. v trávě odpoledne a večer- to je naše denní strava.

K spánku, až na jedinou noc, se uchylujeme vždy pod střechu. Udivilo mě, jak vypracovaná je síť "albergue"= poutnických domů, kde Vás po prokázání se "credencialem"= průkazem poutníka ubytují za velmi slušnou cenu. Má to ovšem jeden háček, nelze si nocleh kupředu zarezervovat, a tak se nám nejednou stává, že, vyčerpaní musíme dál a dál...

Večer unavení pereme, myjeme se, masírujeme a ošetřujeme své puchýře.

Téměř denně slouží P. Juan mši svatou v improvizovaných podmínkách, což dodává bohoslužbě nezapomenutelnou atmosféru.

Než jsem se vydala na pout do Santiaga, řekl mi Juan, že nejdůležitější je mít úmysl, důvod proč či pro koho, za co se chystám putovat. Vyptávala jsem se na město, do kterého směřujeme, kdy tam budeme, jaký program nás čeká... Překvapil mě odpovědí: "Nejdůležitější je, Petro, cesta."

Teď, téměř dva měsíce po pěší pouti (na které jsem byla hned druhý den "přesvědčena", že jsem omylem) se mi otvírá jiný pohled. Ano, není chybou velké "C" v nadpisu mého článku. Náš život je Cesta. A tak, jako má pěší

putování v sobě vyčerpaní i odpočinek, radost i smutek, setkávání i samotu, úspěch i selhávání, víru i pochyby, naději i zoufalství... má je i náš život.

Přeji sobě i Vám všem, abyste vždy šli za tím, který sám je onou CESTOU.

"Buen Camino!"

P.D.

Znovuzrození

Nedávno mě psala jedna čtenářka Zvonu, zdali bych ji vysvětlil, co to znamená znovuzrození. Její přítel ji a jejího muže neustále přesvědčuje, že se musí znovu narodit. Můžeme se také setkat s termínem „narodit se opět“, nebo v angličtině „newborn“, „born again“, „spiritual rebirth“.

Tento požadavek na nás klade Ježíš v evangelium (Jan 3,1-21). V rozhovoru vyzývá Ježíš hledajícího Nikodéma, aby se znovu narodil, chce-li vejít do Božího království. „Amen, amen, pravím ti: Jestliže se nenarodí někdo znova, nemůže spatřit Boží království.“ Nikodém nechápe, myslí si, že je to výzva k narození se znovu v čase a tělesně. Ježíš říká znovu podobnými slovy. „Amen, amen, pravím ti: Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.“

Pokusím se na tuto otázku odpovědět. Doufám, že bude také zajímat ostatní čtenáře. Vzhledem k délce a určení našeho časopisu nebude odpověď vyčerpávající, ale může nás inspirovat k prohloubení naší víry a především k upevnění vztahu ke Kristu.

Každý z nás se musí znovu narodit, abychom měli nový život s Kristem. Toto se děje především při křtu. Při křtu dostáváme nový život, přijímáme Ducha Kristova. To staré je pohřbeno ve vodě, a my se znovu vynořujeme z vody, abychom žili pro Ježíše. Tak se stáváme bratry a sestrami Ježíše Krista. Jsme rodina a tak, když se oslovujeme v kostele – bratři a sestry – není to fráze ale hluboká pravda. Ježíš nás vede na naší cestě životem a říkáme mu, že je naše „Cesta, Pravda a Život“.

Tak jako na každé cestě odněkud někam, se člověk unaví a potřebuje znovu zregenerovat síly, tak je to i v křesťanském putování. Jsme unavení, někdy dokonce sejdeme s cesty. Stává se také, že křesťan může jít opačnou cestou, která vede k propasti. Potřebujeme se znovu probudit, chcete-li narodit. Katolická církev nám nabízí pomoc prostředky, které jí byly svěřeny samotným Ježíšem. Asi největší pomoc dostáváme při přijetí svátostí. Především Eucharistie a Svátost smíření. O těchto dvou svátostech by se dalo psát nekonečně, kolika způsoby a jak zázračně v nich působí Ježíš. Uzdravuje nás, oživuje v nás víru, dává nám sílu, abychom ho následovali.

Nechme však promluvit katechismus katolické církve. Následují dva paragrafy, které mluví o našem obrácení, (znovuzrození).

Kristova výzva k obrácení však zaznívá v životě křesťanů stále. Toto druhé obrácení je trvalý úkol pro celou církev, v níž „však jsou i hříšníci; je zároveň svatá i stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy“. Toto úsilí o obrácení není pouze lidským dílem. Je to dynamismus „zkroušeného srdce“, jež přitahuje a jímž hýbá milost, aby odpovědělo na milosrdnou lásku Boha, který si nás dříve zamiloval. § 1428

Ježíšova výzva k obrácení a k pokání, jako již u proroků, nemíří především na vnější skutky, „žíněné roucho a popel“, posty a umrtvování, nýbrž na obrácení srdce, na vnitřní pokání. Bez něho zůstávají kající skutky neplodné a lživé; vnitřní obrácení naopak nutí k tomu, aby se tento postoj projevil navenek, kajícími úkony a skutky. § 1430

Mohou nastat dva paradoxy.

1. Člověk se zaměří na obrácení srdce. Bude se modlit, číst bibli a navštěvovat mše svaté každý den. Začne poznávat nádheru setkání s Bohem ve svátostech. Na druhou stranu uvidí ubohost lidí, kteří v Boha nevěří, nebo jsou velmi vlažní. Začne vnímat nespravedlnost ve světě velmi intenzivně. Stáhne se do sebe, nebo bude silně kritizovat okolí a všechno co není podle toho, co on teď prožívá.

2. Člověk se vrhne do pomoci druhým. Všemožným způsobem bude pomáhat chudým, potřebným. Aktivně se bude zapojovat do činnosti v církvi. Nebude to ale podloženo se setkání s Kristem. Bude to jenom, i když si to ten dotyčný moc nepřipustí, aby ho všichni obdivovali. Aby byl uznáván. Ve svědomí uslyší hlas jak on je lepší než ti druzí. Kolik toho vlastně pro Krista a církev vykonal. Možná, že ho ta práce bude bavit a vyplní s ní nudu v životě.

Naše obrácení musí jít ruku v ruce s obojím. Musíme se znovu narodit v srdci a rozhodnout se pro Krista. Konat pokání za naše hříchy. A toto obrácení se projeví v nezištné pomoci druhým lidem. Na prvním místě jsou to lidé, ke kterým mám povinnost rodinného pouta. Můj manžel, manželka, děti. Pak je to rodina, přátelé a ostatní, kteří potřebují pomoc.

Milí přátelé čtème Písmo svaté často a rádi. Na nedělní mši svatou se také můžeme připravit tím způsobem, že si dopředu přečteme texty na příslušnou neděli. Písmo svaté je nekonečná studnice moudrosti pro každého z nás. Pro každou životní dráhu. V každé životní situaci můžeme najít odpověď v Písmu svatém.

Milí přátelé, dovolte mně ukončit tuto malou úvahu s poukazem na krásnou pasáž v Písmu svatém.

Mat 25, 31-46. Ježíš zde líčí poslední soud. Dobří budou stát po pravici a zlí po levici. Těm dobrým po pravici říká, že jsou tam proto,

protože mu pomohli v životě v mnoha situacích. Když byl ve vězení, tak ho navštívili, když měl hlad, tak mu dali najíst a tak dál. Je zajímavé, že dobří zachránění lidé se tomu velice diví a ptají se Syna člověka (Ježíše), kdy jsme to udělali...? Ježíš vysvětluje, cokoliv jste udělali tomu nejmenšímu, mně jste udělali. Velice mně oslovují dvě věci na tomto podobenství.

1. Spravedliví lidé dělali dobré skutku nevědomky, ne pro svou slávu, ne pro získání obdivu, prostě jim to asi připadalo normální. Měli rádi lidi. Tyto dobré skutky jim zajistili místo v Božím království (aniž by o to usilovali).

2. Na světě bude mnoho lidí, kteří neznají Krista, ale skrze dobré a ušlechtilé skutky se dostanou do Božího království. Bůh je ve své nekonečné milosti zachráni skrze Ježíše Krista.

Fr. Antonín

Břímě slávy

*C. S. Lewis, z knihy „Přípitek zkušeného ďábla a jiné eseje“
tato kniha je volně pokračování „Rady zkušeného ďábla“*

Kdybyste se dnes zeptali dvaceti hodných lidí, co považují za nejvyšší cnost, devatenáct z nich by odpovědělo, že za ni považují nesobeckost. Kdybyste se však na totéž vyptávali téměř kteréhokoli z dávných velkých křesťanů, odpověděl by, že nejvyšší cností je láska. Chápete, co se stalo? Pozitivní výraz nahradil výraz negativní. Tento posun má daleko větší než jen filosofický význam. Negativní idea nesobeckosti už sobě nenese jako prvotní podnět zajištění věci pro ostatní, ale naši vlastní schopnost obejít se bez nich. Jako by důležitým bodem bylo naše odříkání, a ne štěstí ostatních. Mám za to, že toto se nerovná křesťanské cnosti lásky. Nový zákon mluví hodně o sebe zapírání, ale nemluví o něm jako o konečném cíli. Ukládá se nám ovšem, abychom zapřeli sebe sama, brali na sebe své kříže a tak následovali Krista; téměř každý popis toho, čeho nejvyššího dosáhneme, když to opravdu učiníme, se odvolává na přání. Ve většině moderních myslí číhá dojem, že přát si své vlastní dobro a chtít se z něho opravdu radovat je něco špatného. Já však předkládám názor, že tento sklon není součástí křesťanské víry, že se do ní vplížil z Kanta a od stoiků. Vskutku, když uvažujeme beze studu o slibech odměn a o závrtné povaze odměn příslibovaných v evangeliích, zdálo by se, že náš Pán shledává naše přání ani ne příliš silnými, jako spíše příliš slabými. Jsme polovičatá, vlažná stvoření, posedlá pitím a sexem a ctížádostí, zatímco se nám nabízí nekonečná radost. Jsme jako nevšimavé, nevědomé dítě, které si raději plácá bábovičky

z bláta v chudinské čtvrti, protože si nedovede představit, co znamená nabídka prázdnin u moře. Až příliš snadno se uspokojíme.

Nesmí nás obtěžovat tvrzení nevěřících, že právě tyto přísliby odměn dělají ze života křesťana námezdný vztah. Jsou různé druhy odměny. Existuje odměna, která nemá pražádné přirozené spojení s věcmi, které děláte, abyste si ji zasloužili, a nijak nesouvisí s přáním, jež by mělo ty věci provázet. Peníze nejsou přirozenou odměnou za lásku. Proto také označujeme muže, který si bere ženu kvůli jejímu věnu a jmění, za ziskuchtivce. Manželství je přece náležitou odměnou pro toho, kdo opravdu miluje, a ten, kdo po něm touží, není ziskuchtivý. Generál, který bojuje jen proto, aby byl povýšen do šlechtického stavu, je ziskuchtivý. Generál, který bojuje ze všech sil za spravedlivé vítězství, ziskuchtivý není, protože vítězství v boji je pro něho náležitou odměnou, právě tak jako manželství je náležitou odměnou lásky. Spravedlivé odměny nejsou pouhým přívazkem činností, za kterou se udělují, ale jen vyvrcholením samotné činnosti. Existuje ještě třetí případ, a ten je složitější.

Požitek z řecké poezie je zajisté zaslouženou, a ne ziskuchtivou odměnou za vytrvalé studium řečtiny. Jenomže to mohou ze své vlastní zkušenosti potvrdit toliko ti, kdo ve studiu došli až k hlubokému porozumění řecké poezii. Žáček, který se teprve prokousává řeckou gramatikou, se asi nemůže těšit na to, jak jednou bude rád číst Sofokla, až dospěje, určitě ne tak, jako se může milující těšit na manželství nebo generál na vítězství. Učí se nejprve kvůli známám, nebo proto, aby unikl trestu nebo aby udělal radost rodičům, v nejlepším případě s nadějí na budoucí dobro, které si však v přítomnosti ani nedovede představit, natož si je přát. Jeho situace se tedy do jisté míry podobá situaci ziskuchtivce. Odměna, které chce dosáhnout, bude sice náležitou a spravedlivou odměnou, ale on to nebude vědět, dokud ji nedostane. A on ji zatím dostává postupně, radost se k němu připlíží jedině po značné námaze, a nikdo nedokáže vyznačit den či hodinu, kdy jedno přestalo a druhé nastalo. Ale tak daleko dojde právě až tehdy, když se odměně přiblíží natolik, že si ji začne přát kvůli ní samé. Vskutku, síla takového přání je už sama o sobě předběžnou odměnou.

Křesťané jsou ve vztahu k Nebi ve velmi obdobné situaci jako ten žáček. Ti, kteří dorůstají k věčnému životu, velmi dobře vědí, že z pohledu Boha nepochybně nejde o pouhý úplatek, ale o skutečné završení jejich pozemského putování. My, kteří jsme toho ještě nedorostli, to nemůžeme znát stejným způsobem, ba ani nemůžeme s takovým poznáním začínat. My jediné vytrváváme v poslušnosti a

první odměnu za svou poslušnost nalézáme v rostoucí touze po nevyšší odměně. Právě úměrně s růstem této touhy bude postupně odumírat strach, takže konečně rozeznáme jeho absurdnost, ledaže by naše přání bylo pouhou ziskuchtivostí. Pravděpodobně k tomu u většiny z nás nedojde ze dne na den, poezie vždy jen pozvolna nahrazuje gramatiku, evangelium zákon. Poslušnost se přetváří v touhu tak povlovně, jako příliv nadzvedá loď uvízlou v písku na pobřeží.

Mezi námi a záčkem je však jedna další závažná podobnost. Je-li školák nadán představitostí, nejspíš objeví díla anglických básníků a romanopisců vhodná pro svůj věk o nějakou dobu dřív, než se začne domnívat, že ho řecká gramatika přivede k většímu a většímu potěšení stejného druhu. Možná pak bude řečtinu dokonce zanedbávat a tajně se začte do Shelleyho a Swinburneho. Jinými slovy, přání, které mu někdy později skutečně splní řečtina, v něm už dřímá a spojuje se s předměty, které neprojevují žádné vazby na Xenofónu a slovesa končící na „mi“. Jsme-li tedy stvoření pro Nebe, touha po našem pravém domově už v nás dřímá, i když není dosud spojena s pravým cílem, a bude se nám dokonce jevit jako nepřátelská vůči tomuto cíli. A mám za to, že právě tehdy cíl najdeme. Mé podobenství o školáčkovi nepochybně v jednom bodě nevyjde. Anglická poezie, kterou hltá v době, kdy měl procvičovat řečtinu, může být pro něho tak prospěšná jako řecká poezie, k níž ho ta cvičení dovedou, takže když se upne na Miliona, místo aby směřoval k Aischylovi, nevrhá se do náručí falešné touhy. Náš případ je však přece jen velmi odlišný. Je-li naším skutečným osudem nadčasové, nekonečné dobro, pak kterékoliv jiné dobro, na které se naše touha upne, musí být do jisté míry klamně, musí v nejlepším případě obnášet jen symbolický vztah k tomu, co vpravdě uspokojí.

Když mluvím o této touze po naší vzdálené vlasti, kterou v sobě objevujeme i teď, pociťuji určitý ostych. Dopouštím se téměř neslušnosti, když se snažím natrhnout cípek neukojitelného, neutěšitelného tajemství v každém z vás – tajemství, které tolik zraňuje a bolí, že sem mu mstíte pojmenováním názvy jako Nostalgie a Romantismus a Dospívání. Toto tajemství ale současně proniká taková sladkost, že když ve velmi důvěrném rozhovoru hrozí zmínka o něm, začneme být nemotorní a neohrabaní a předstíráme, že se sami sobě vysmíváme. Je to tajemství, které nedokážeme skrýt a nedokážeme vypovědět, ačkoliv po obojím prahneme. Nemůžeme je vypovědět, protože je to touha po něčem, co se v našich zkušenostech dosud nikdy doopravdy nevyskytlo. Nemůžeme je skrýt, protože naše zkušenost je stále naznačuje a my sami sebe prozrazujeme stejně jako

ZVON

milenci, když padne jméno milovaného. Naším nejobvyklejším východiskem z nouze je nazvat to krásou a chovat se, jako by tím bylo vše vyřízeno.

Dodatečné blahopřání k přijetí svátosti

Matěj Dlabal přijal svátost biřmování 18. května 2011 v kostele sv. Ignáce z Loyoly na Manhattanu. Přijal jméno Augustyn. Biřmování patří mezi svátosti uvádějící do křesťanského života. Vedle biřmování patří do této skupiny svátostí křest a eucharistie. Svátost biřmování dokončuje to, co započal křest. Dělá z člověka dospělého křesťana.

October the 1st

we celebrate the feast of St. Theresa of the Child Jesus

or St. Thérèse of Lisieux, the patron saint of aviators, florists, illnesses, missions and, alongside St. Joan of Arc, the patron saint of France.

The Little Flower of Jesus or the greatest saint of modern time as she was called, St. Thérèse of Lisieux lived a short life dedicated intensely to God.

She was born on January 2, 1873 at Alençon France into a very religious family, and her vocation manifested itself early in her life when she was just a child.

At age fifteen, she became a Carmelite nun after a personal appeal to Pope Leon XIII for the permission to enter the Carmelite order.

She sought to develop an approach to the spiritual life that was understandable and imitable by all who chose to do so, regardless of their level of sophistication or education.

From the autobiography of Saint Theresa of the Child Jesus, virgin

In the heart of the Church I will be love

Since my longing for martyrdom was powerful and unsettling, I turned to the epistles of Saint Paul in the hope of finally finding an answer. By chance the twelfth and thirteenth chapters of the first epistle to the Corinthians caught my attention, and in the first section I read that not everyone can be an apostle, prophet or teacher, that the Church is composed of a variety of members, and that the eye cannot be the hand. Even with such an answer revealed before me, I was not satisfied and did not find peace.

I persevered in the reading and did not let my mind wander until I found this encouraging theme: *Set your desires on the greater gifts. And I will show you the way which surpasses all others.* For the Apostle insists that the greater gifts are nothing at all without love and that this same love is surely the best path leading directly to God. At length I had found peace of mind.

When I had looked upon the mystical body of the Church, I recognized myself in none of the members which Saint Paul described, and what is

more, I desired to distinguish myself more favorably within the whole body. Love appeared to me to be the hinge for my vocation. Indeed I knew that the Church had a body composed of various members, but in this body the necessary and more noble member was not lacking; I knew that the Church had a heart and that such a heart appeared to be aflame with love. I knew that one love drove the members of the Church to action, that if this love were extinguished, the apostles would have proclaimed the Gospel no longer, the martyrs would have shed their blood no more. I saw and realized that love sets off the bounds of all vocations, that love is everything, that this same love embraces every time and every place. In one word, that love is everlasting.

Then, nearly ecstatic with the supreme joy in my soul, I proclaimed: O Jesus, my love, at last I have found my calling: my call is love. Certainly I have found my place in the Church, and you gave me that very place, my God. In the heart of the Church, my mother, I will be love, and thus I will be all things, as my desire finds its direction.

Něco pro zasmání

Proč Bůh nemá titul CSc.

- 1.. Má jenom jednu známou publikaci.
- 2.. Ta je v hebrejštině.
- 3.. Nejsou v ní odkazy na další prameny.
- 4.. Nebyla publikována ve známém vědeckém časopise.
- 5.. Mnozí pochybují o tom, že ji napsal osobně.
- 6.. Je nutno přiznat, že je známá po celém světě - ale co dělal potom?
- 7.. Jeho schopnost týmové práce je velmi omezená.
- 8.. Ostatním vědcům se nepodařilo zopakovat jeho experimenty.
- 9.. Nepožádal etickou komisi o souhlas s experimentováním na lidech.
- 10.. Když se mu jeden pokus nevydařil, pokusil se zahladit stopy utopením pokusných objektu.
- 11.. Jedince, kteří se nechovali podle očekávání, vyřadil z pokusného souboru.
- 12.. Nechodil do přednášek - jenom vzkázal studentům, co si mají prostudovat.
- 13.. Nechal za sebe učit svého syna.
- 14.. První dva studenty vyhodil, protože se naučili něco navíc.
- 15.. I když má jen 10 požadavků, většina studentů v praktickém testu propadne.
- 16.. Konzultace poskytuje jen velmi zřídka, a to ještě na vrcholku hory.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Dr. Miro G. Burjetka, Frank a Věra Rychecký, Milan Blaha, V. J. Solfronk, Joseph Voves.

Památka všech věrných zemřelých

Je dobré a také prospěšné vzpomínat na zesnulé v modlitbách, prosit Boha, aby jim dal život věčný, abychom se s nimi jednou setkali v Božím království. Jména zemřelých, na které chcete pamatovat v měsíci listopadu pošlete na mou adresu:

*Fr. Antonín Kocurek, Our Lady Queen of Martyrs,
110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375*

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci říjnu:

Stanislav Kotyza 1. října, Liduška Tydlitátová 3. října, Jan Dlabal 5. října, Vít Fojtík 6. října, Radka Petrová 6. října, Marie Sedláčková 9. října, Tina Pasáček 10. října, Jarda Nehybka 13. října, Stefany Kubick 15. října, Miroslav Lebeda 20. října, Margaret Holubář 26. října, Věra Kutilová 27. října, Marie Jelínková ml. 30. října.

Mše svaté v říjnu 2011

Datum	Úmysl	Dárce
02-Oct-11	Za zemřelého Martina Krále	manželka a děti
09-Oct-11	Za babičky Hlavatých a Horákových	rodina Hlavatá
12-Oct-11	Za Bohuslava a Frantiska Rychlíkovy	rodina Hnízdova
19-Oct-11	Za Vladimíra a Natálii Hnízdovy	rodina Hnízdova
23-Oct-11	Za rodiče Smčkovy a Pavlicovy	Božena a Petr Smrčka
26-Oct-11	Za Pavola Mariu Kačmárovu	rodina Hnízdova

Upozornění

Nová emailová adresa, na které můžete kontaktovat českého kněze v New Yorku je zvonnews@gmail.com, webová stránka zůstává stejná www.zvon.info (prosím o strpení, je ve výstavbě)

Naše krajská rodina v Astorii (ZVON) má své vlastní konto pod názvem **Czech Catholic Mission in NYC**. Pokud tedy chcete poslat nějaké peníze na časopis Zvon nebo podpořit naši misi, uveďte tento název. Váš dar si můžete odečíst z daně. Pokud posíláte peníze na mše svaté, uvádějte moje jméno, tj. Fr. Antonín Kocurek.

Krajské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30**, v **dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Adresa českého kněze: Fr. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375

Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00** u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>